VII. *Historia Lumbaginis Rheumaticæ Convulsivæ. A Christophoro Pitt, M. D. communicata.*

VIr erat quasi 35 Annorum, robustus, Temperamenti Biliosi, qui Decimis colligendis eo tempore occupatus, post Operam loborosiorem poros forsan cito nimis ex frigore admisso occluserat.

Primâ ergo Morbi Invasione febricitavit, primo rigore & Horrore dein Calore, & Doloribus vagis (nunc in Ventriculo & Intestinis, mox in Pectore sævientibus) corrupeus: Verum hæc Symptomata cum aliis brevi permutantur. Materia enim Morbum committens se in Dorso omnem deposuit; Hinc immanis Lumborum Dolor ad Coxendicem usque Sæviens. Et quidem tantus erat Dolor, ut Sudores Symptomaticos sic expresserit, ut a Capillis & Facie guttæ catervatim stillarent. Præ Dolore neque in lecto procumbere nec erectus stare, nec in sedili sedere potuit: verum Abdomine ad Spondam pedum fulcris protruso, Dolorem Lumborum compressione illâ aliquo modo fallere videbatur. Sed neq; sic inclinato corpore, quietus (ut voluit) perstare usq; potuit: Sed Convulsionibus correptus primò erigebatur cum vultu miserabili, & ringenti Ore, dein in humum retorquebatur (nisi adstaret aliquis qui casum ejus præveniret) ubi immotus Cadaveris instar manebat, sese movere inhabilis, neq; majori ad Surgendum potentiâ donatus, quàm si esset Infans. Brachia etiam & Crura ei prostrato rigebant, ut nullo modo extendi retrahive possent. Os etiam Convulsionibus ita claudebatur, ut Cochleare vix admitteret. Convulsiones autem illæ

quibus Membra & Dorsum corripiebantur, per Paroxysmos redibant; non quidem Periodicos, sed nunc citiùs, nunc seriùs redeuntes, prout dolor magis minusve sæviret. Sed Eum ad posititionem suam optatam Spondam sciz. reducamus, ubi vultu ita erat composito, qui risum sane cuiquam videnti facilè moveret, nisi Recordatio earum quas sustinebat miseriarum, Misericordiam potiùs excitaret. Sic autem Dies Noctesq; Misellus Homo tres plus minus Septimanas transigebat, nunquam in Lecto discumbens, insomnis ut plurimum, cum Dolore summo, crebrisq; convulsionibus. Hæc sunt quæ in Eo observare potui Symptomata: cætera sanus. Nulla erat Vomituritio. Pulsus fortis & æqualis, Lingua humida, & pelliculâ albâ obducta. Sanguis per Venæ Sectionem eductus, Sanguini Pleuriticorum Similis. Urina ut Sanorum. Quid per primam Septimanam factum sit, nescio; nisi quod Vena semel pertunderetur, semel Clyster, & semel purgans Medicamentum administrarentur, & vis satis magna Laudani sine fructu exhiberetur. Sed incassum hæc omnia. Tandem Me accersi curant, qui cum Ægrum vidissem eo quo scripsi modo laborantem Venæ Sectionem repeti jubeo ad satis largam quantitatem. Die proximo Lenitivum præscripsi, quod dum per sedem ad 3 4ve vices operabatur; Æger rectus obambulare potuit, nullis doloribus, nec Convulsionibus lacessitus: quo tandem suo munere perfuncto, redeunt Statim Dolores & Convulsiones, & Ipse ad pristinam suam stationem Spondam sc. redit. Hoc tamen Animos addidit, Purgationes repetitas rem ipsam expedire posse, cum primum Purgans eas a Morbo inducias daret. Die ergo sequenti Resinam Jalapii & Mercurium dulcem exhibui (cum expertus esset quid in Lumborum Dolore valeret hoc Medicamentum) sed præter spem, ne semel quidem deposuit Æger, quanquam ℥ji Syr. e Spin. Cervinâ adjecerim. Ut ergo duro huic Nodo, durum satis, adaptarem Cuneum, Purgantium Dosin auxi, Syr.

e

e Spin. Cervin. ad ℥iij ℥iiijve alternis diebus adhibens. Sic tandem Alvus aperta est, & Dolores mitigati, & Convulsiones non ita crebro lacessere. Serum Lactis, ut ad libitum hauriret, permisi. Et cum Alvus purgantibus responderet, Laudanum tutius & liberius exhibere potui, unde Requiem Spiritibus a Morbo simul & Medicamentis exagitatis conciliarem, nec tamen Materiam Morbum committentem ab eo incarcerarem. Sic tandem factum est ut a repetitis his Purgantibus, octo puto, aut decem, evanuit Dolor, & convulsiones cessarunt & Ipse sartus tectus valet. Ego interim ut a Recidiva caverem, Nervina Medicamenta, quæ sanguini & spiritibus vigorem imprimerent, adhibens; Eum vegetum vividumq; & Onera Humeris sustinentem, nuper vidi E memoria fere excidebat, Suras ei convalescenti intumuisse, qui tumor his ultimis medicamentis facile cessit. Suadebam Ego frequentiorem Venæ-sectionem, sed cum Rusticis idem sonat, sanguinem & Vitam ipsam effundere. Sed æque feliciter mihi cesserunt Purgantia repetita.